

Одного дня в хліві трапилося нещастя. Як приходив увечері господар з великим оберемком сіна для кіз, то його зненацька покликали з хліва. Він поспішав і забув узяти із собою ту сітку, у якій звичайно приносив сіно. Отже, уночі в ту сітку й заплуталася старша коза Лиска. Чим дужче вона борсалася в ній, тим дужче заплутувалась. Уранці Моховинка побачила Лиску зовсім безпорадною. Вона лежала зі спутаними ногами, голова також застромилася в поплутані мотузки, бідна коза не могла поворухнутись, а тільки жалібно мекала. Менша кізка Оришка ходила навколо своєї подружки, лизала її, обнюхувала, також мекала, але не могла їй нічим допомогти.

Тоді Моховинка кинулася кликати дітей. Вона вискочила цілинкою під дверима й побігла до хати. Тут вона вищала, муркотала під вікнами й під дверима, але ніхто в хаті не чув її ніжнього голосочка. І тільки тоді, коли вже господар, виходячи надвір, відчинив двері, хуха могла проскочити в хату. Тут вона враз ускочила в ліжко до дітей.

Але хухи не можуть говорити, доки бувають невидимі. Вони тільки пищать, як мишки, або ж муркочуть, як котики. Сили вони також не мають, бо легесенькі, як пущинка, а м'якесенькі, як вата. Тим-то хоч як не намагалася Моховинка розбуркати діток, нічого не могла зробити. Вони тільки крізь сон чули її пухнате тільце, чули, як ніжно вона лоскоче їх своїми лапками по обличчю, і, усміхаючись, спали далі.

І тільки тоді, коли вже мама зварила снідання, пробуркалися дітки. Вони прокинулися веселі й почали розповідати, який гарний їм снівсь сон.

— Ненечко! — гукали вони одне поперед одного. — До нас у ліжко вскочило щось — таке, мов котик. Тільки то не був котик. Гарнесенький, м'якесенький. Мордочка мов квіточка, а голосок як у мишки.

Але мама їм відповіла:

— То вві сні таке часом увижається. У житті ж такого не буває. Їжте, дітки, кулешик.

Бідна ж хуха бігала навколо дітей і не могла їм нагадати про Лиску, що лежала спутана в

хліві. І вже аж тоді, коли з хати вийшли тато й мама, Моховинка наважилася показатися дітям. Вона могла це зробити, бо ж ті дітки були дуже добрі. А відомо, що тільки дуже добрі дітки, які ніколи нікого не уразять, тільки ті можуть побачити на власні очі живу хуху.

Дуже зраділи дитинчата, коли перед ними з'явилося те миле звірятко, що вони бачили його вві сні. Хлопчик нахилився до Моховинки, щоб узяти її на руки, але ж вона вислизнула в нього з-поміж пальчиків й тонесеньким голосочком, як струна, про-дзвонила:

— Хутчій! У нас нещастя! Коза Лиска заплуталася в сітку! — І з тими словами вона побігла до дверей. А за нею побігли й діти...

Так хуха врятувала свою приятельку Лиску, яка дозволила їй жити в теплому хлівці.

*** 5.

Діти були їй дуже вдячні. Тепер вони приносили Моховинці крихітки всього того, що їм давали найсмачнішого. А хуха, коли ніде поблизу не було когось із людей, показувалася дітям, гралася з ними, дуже їх бавила.

Ще проминуло чимало часу. Колись на Масляній тато й мама поїхали до другого села в гостину до бабусі. Діти ж запросили Моховинку до хати. Там вони весело забавлялися, бо хуха була моторна й уміла вигадувати всілякі виграшки. Саме тоді, коли вона показувала, як по деревах стрибає вівірка¹, нечутно відчинилися двері й у хату ввійшов отой самий дід, що хотів колись зрубати сосну, у якій жила Моховинка.

— Тікайте, діти! То ж хуха! — закричав він страшним голосом, угледівши Моховинку, і кинув на неї сокиру, щоб її вбити.

Хуха враз стала невидимою. Однак вона не встигла як слід відскочити, і гостряк сокири влучив її по ніжці. Вона болісно запищала і, шкандибаючи, попід лавками покотилася до дверей. А той лихий дід почав її лаяти й гани-ти увесь хушачий рід.

¹ Вівірка — білка.

— То — лихі тварини! — говорив він дітям. — Вони тільки те й роблять, що чинять якесь лихо людям. Та й нема ж чого дивуватись, бо то ж — нечиста сила!..

Діти слухали й не йняли тому віри. Вони вже й самі добре знали хуху. Бачили вони навч, яка вона мила, добра, нешкідлива. Знали вони, як Моховинка вболівала, коли кому була якась прикрість, пам'ятали, як вона врятувала їхню Лиску. І тому не могли вони повірити словам злого діда, що говорив про те, чого сам не знав, а тільки чув від інших, також незнаючих людей.

Навпаки, дуже вони жаліли бідну Моховинку, скрізь шукали її, кликали, приносили їй найсмачнішої їжі. Але їжа залишалася незайманою. Хуха ніде не обзивалася...

*** 6

Поранена Моховинка мовчки чекала під лавкою, аж поки хтось не відчинив з хати дверей. Тоді вона вискочила надвір. На хвилинку забігла в хлівець, попрощалася, красенько подякувала гостинним козам за їхню ласку й пошкандибала до свого рідного бору.

У лісі вже починав танути сніг, починало пригрівати весняне сонечко. Тепер Моховинка вже й без того не боялася холоду, бо ж вона була зовсім дорослою. У лісі вона знайшла маленьку ямочку під каменем, надряпала з-під снігу м'якого моху й зробила собі тимчасову хатинку. Там вона перебувала аж до літа, коли вже могла знайти собі житло.

Усі хухи-боровинки раділи з її повернення. Залюбки вони слухали її цікаві оповідання про те, як цілу зиму прожила вона з козами та людьми. І з того часу почали її кликати Хатньою хухою, або Кривенькою Моховинкою.

*** 7.

Минув після того цілий рік. Знову в лісі нападало багато снігу. Тільки ж тепер Моховинка вже не боялася зими. За допомогою своїх родичів вона вибудувала собі гарнесеньку хатку, наносила повну хижку запасів: сушених грибків, меду, в'ялених ягідок, корінців, суниčního чаю. І жилося їй дуже добре. Удень вона працювала по господарству, а ввечері йшла кудись у гості до подружок. Також робила все, що хухам загадували мавки.

4.

1. Яке нещастя трапилося одного разу в хліві?
2. Хто ходив навколо своєї подружки Лиски?
3. Хто кинувся кликати дітей?
4. Як Моховинка намагалася кликати дітей?
5. Який сон побачили діти?
6. Що відповіла мама?
7. Коли хуха наважилася показатися дітям? Чому?
8. Про що вона повідомила дітей?

5.

1. Як діти віддячилися моховинці?
2. Коли діти запросили хуху додому?
3. Хто зайшов до хати, коли Моховинка весело забавлялася з дітьми?
4. Чи був дід радий бачити хуху?
5. Що він зробив?
6. Що дід говорив дітям про Моховинку?
7. Чи повірили діти дідовим словам?

6.

1. Де сховалася поранена Моховинка?
2. Куди на хвилинку забігла хуха?
3. Чому вона вже не боялася холоду?
4. Де хуха зробила собі тимчасову хатинку? Чи довго вона там жила?
5. Чи хухи-боровинки були раді її поверненню? Як всі почали її кликати?

7.

1. Хто допоміг Моховинці збудувати нову оселю?
2. Чим займалася Моховинка?
3. Куди йшла одного разу хуха? Яка погода була надворі?
4. Кого побачила хуха у снігу?
5. Про що молився той злий дід?
6. В чому він присягався?
7. Чому недовго просила Моховинка хух про допомогу?
8. Як хухи рятували злого діда?
9. Хто захотів допомогти дідові вийти з лісу?
10. Як Моховинка пояснила, що дід не повинен боятися її?
11. Що відповіла хуха, коли дід хотів віддячитися їй?
12. Про що попросила Моховинка діда?
13. Про що переконував дід усіх людей після того випадку?

Дата: 02-15-25

Клас: 6

Предмет: Мова. Література

Завдання:

1. Мова - вар. 19, 20 (кн. "Ватра")

2. Літ-ра - "Хужа-Моховиенка" -
прочитати розділи 4, 5, 6;
- влітти відповісти на запитання
усно.